



06-06-2018

প্ৰাতঃ মুৰলী

ওম্ শান্তি

"বাপদাদা"

মধুবন

"মৰমৰ সন্তানসকল - শুই থকা ভাগ্যক জগোৱাৰ সাধন হ'ল অধ্যয়ন, এই অধ্যয়নেই উপাৰ্জনৰ উৎস, যাৰ দ্বাৰা 21 জন্মৰ কাৰণে ভাগ্য জাগ্ৰত হৈ যায়"

***প্ৰশ্ন:-** এই আত্মিক কলেজৰ এটা বিশেষত্ব শুনোৱা যিটো দুনিয়াত কোনো কলেজতে থাকিব নোৱাৰে?

***উত্তৰ:-** এইখন এখন কলেজ য'ত কোনো মনুষ্য গুৰু বা শিক্ষক নহয়। স্বয়ং নিৰাকাৰ ভগৱানে শিক্ষক হৈ পঢ়ায়। এওঁ এনেকুৱা বিচিত্ৰ পিতা, যাৰ নিজৰ কোনো চিত্ৰ নাই, নিজৰ কোনো পিতা বা শিক্ষক নাই আৰু পঢ়াও এনেকৈ পঢ়ায়, যাৰ দ্বাৰা 21 জন্মৰ কাৰণে ভাগ্য জাগ্ৰত হৈ যায়। সেই পঢ়াৰ দ্বাৰা এক জন্মৰ বাবেহে ভাগ্য গঢ়ি উঠে, এই পঢ়াৰে 21 জন্মৰ বাবে ভাগ্য গঢ়ি উঠে।

***গীত:-** তগদীৰ জগাকে আয়ি হু ... (ভাগ্য জগাই আহিছে...)

ওম্ শান্তি। পিতাই বহি সন্তানসকলক বুজাইছে। যিসকলে ইয়ালৈ ভাগ্য গঢ়িবলৈ আহিছে, কিয় ভাগ্যৰ কি হ'ল? ভাগ্য ৰেখা খণ্ডিত হৈ গৈছে। ভাৰত ভাগ্যৱান আছিল। ভাৰতবাসী দেৱী-দেৱতা আছিল। ভাগ্য জাগ্ৰত হৈ আছিল। এতিয়া ভাৰতবাসী নৰকৰ মালিক সেয়ে ভাগ্য ম্লান হৈ গৈছে। এয়া কোনে বুজাইছে। যিজন সকলোৰে ভাগ্য গঢ়োঁতা, সকলোকে দুখৰ পৰা পৰিত্ৰাণ কৰাওঁতা হয় আৰু পুণৰ সকলোকে সুখ দিওঁতা। এয়া দুখধাম। ভাৰত 5 হাজাৰ বছৰ আগতে সুখধাম আছিল। সকলোৰে ভাগ্য জাগি আছিল। এতিয়া ভাগ্য ম্লান পৰি গৈছে। গোটেই মনুষ্য সৃষ্টিৰ ভাগ্য জগাওঁতা নিশ্চয় বেহদৰ পিতাই হ'ব। পিতা হৈছে ৰচয়িতা। এতিয়া তোমালোকে জানিছা ভাৰতত সকলো মনুষ্যই সুখী আছিল। কোনসকল মনুষ্য? এনেকুৱা নহয়, সত্যযুগত ইমান মনুষ্য আছিল। প্ৰথমতে সত্যযুগত 9 লাখ আছিল। দেৱী-দেৱতা ধৰ্মৰ আৰম্ভণি আছিল। এই সকলোবোৰ কথা বুজাওঁতা জন হৈছে জ্ঞানৰ সাগৰ, মনুষ্য সৃষ্টিৰ বীজৰূপ পিতা। যদি সন্তানসকলক সোধা হয় – তোমালোকৰ ৰচোতা বীজ কোন? তেতিয়া ক'ব মম্মা-বাবাই আমাক ৰচিলে কিয়নো সকলোৱে মাঁ-পিতাৰ পৰাই জন্ম লয়। পিতাই স্ত্ৰীক জন্ম নিদিয়। তুলি লয় যে তুমি মোৰ স্ত্ৰী হোৱা। পিছত তেওঁৰ দ্বাৰা সন্তান জন্ম হয়। তেওঁ হৈছে ৰচয়িতা। স্ত্ৰীক তুলি ল'লে, কন্যা পৰৰ ঘৰৰ আছিল, তেওঁক নিজৰ পত্নী কৰি লয়। পিছত যেতিয়া সন্তান জন্ম হয় তেতিয়া সন্তানসকলে তেওঁলোকক মাতা-পিতা বুলি কয়। তেওঁলোক হ'ল হৃদৰ মাতা-পিতা। পিতাই কন্যাৰ বিয়া পাতি দিয়ে। প্ৰথমে কন্যা পৱিত্ৰ হৈ থাকে, তেতিয়া কিমান মান থাকে। পিছত বিকাৰী হ'লে সেই মান নাথাকে। কোৱা হয় – কন্যা তেৱেঁই যিয়ে 21 কূলৰ উদ্ধাৰ কৰে। এতিয়া পিতাই বহি বুজাইছে যে এয়া যিসকল ব্ৰহ্মাকুমাৰী আছে, এই সময়ত তেওঁলোকে ভাৰতবাসীক 21 জন্মৰ কাৰণে উদ্ধাৰ কৰে। এওঁলোক সকলোৱে কুমাৰী। কোনোবাই হয়তো বিয়া কৰাইছে, কিন্তু ব্ৰহ্মাকুমাৰ-কুমাৰী হ'ল যেতিয়া ভাই-ভনী হৈ গ'ল নহয় জানো। কাম কটাৰী চলাব নোৱাৰে। পৱিত্ৰতাৰ মান আছে নহয়নে। সন্ন্যাসী পৱিত্ৰ হয়, তেওঁলোকৰ মান আছে নহয়নে। ভাৰতত পৱিত্ৰতা আছিল তেতিয়া ভাৰত সদায় সুখী আছিল। সম্পূৰ্ণ নিৰ্বিকাৰী আছিল। মন্দিৰত গৈ গায় – আপুনি সৰ্বগুণ সম্পন্ন... প্ৰকৃততে তোমালোকৰ ধৰ্ম হিন্দু নহয়। হিন্দুস্থান হৈছে বাস কৰা ঠাই। ইউৰোপত থকাসকলৰ ধৰ্ম জানো ইউৰোপিয়ান বুলি ক'ব। তেওঁলোকৰ ধৰ্ম খ্ৰীষ্টিয়ান। হিন্দুস্থানত থকাসকলৰ ধৰ্ম হিন্দু ধৰ্ম নহয়। ধৰ্মতো বেলেগ হ'ব লাগে। পিতাই বুজাইছে যিসকল দেৱী-দেৱতা ধৰ্মৰ আছিল, তেওঁলোকেই নিজকে হিন্দু বুলি কয় কিয়নো নিজৰ ধৰ্মক পাহৰি গৈছে। হিন্দু কোনো আদি সনাতন ধৰ্ম নহয়। খ্ৰীষ্টান লোকসকলে যীশুখ্ৰীষ্টক মানে কিয়নো তেওঁ খ্ৰীষ্টান ধৰ্ম প্ৰতিষ্ঠা কৰিছে। ইয়াততো কোনেও নাজানে যে আমি কি ধৰ্মৰ। কোনোবা শিখ ধৰ্মৰ হ'লে ক'ব যে আমি শিখ ধৰ্মৰ। শিখ ধৰ্ম কোনে প্ৰতিষ্ঠা কৰিলে? তেতিয়া ক'ব গুৰুনানকে প্ৰতিষ্ঠা কৰিলে। তেওঁ এই ধৰ্ম

কেনেকৈ প্ৰতিষ্ঠা কৰিলে? এইটো তোমালোকে জানা। কোনো পতিত আত্মাই ধৰ্ম প্ৰতিষ্ঠা কৰিব নোৱাৰে। যিসকল ধৰ্ম প্ৰতিষ্ঠাপক হয় তেওঁলোক প্ৰথমে পৱিত্ৰ হৈ থাকে পিছত অপৱিত্ৰ শৰীৰত প্ৰৱেশ কৰি ধৰ্ম প্ৰতিষ্ঠা কৰে। যেনেকৈ গুৰুনানকৰতো সন্তান আদি আছিল। পিছত তেওঁৰ শৰীৰত পৱিত্ৰ আত্মা প্ৰৱেশ কৰি শিখ ধৰ্ম প্ৰতিষ্ঠা কৰিলে। এই ব্ৰহ্মাৰো শৰীৰ পতিত, তেওঁৰ শৰীৰত জ্ঞান সাগৰ পিতা আছিল। তোমালোকে জানা তেওঁ আমাৰ পিতা। এয়া আত্মাই কয়। এতিয়া তোমালোক আত্ম-অভিমানী হ'ব লাগে। দেহত আত্মা থাকে। যেনেকৈ কোনোৱে কয় – মই ব্যৱসায়ী হওঁ। এয়া আত্মাই এই কৰ্মেন্দ্ৰিয়ৰ দ্বাৰা ক'লে। আত্মাই কয় মই ৪৪ জন্ম পূৰা কৰিলো। পিতাই বহি বুজায় – মই তোমালোক আত্মাসকলৰ পিতা হওঁ। মোৰ অৱতৰণ ভাৰততে হয়। মোৰ নিজৰ শৰীৰ নাই। ব্ৰহ্মা, বিষ্ণু, শংকৰৰো নিজৰ সূক্ষ্ম শৰীৰ আছে। মোৰ অৱতৰণ ভাৰততে হয়। স্মৃতিচিহ্ন হিচাপে শিৱলিংগ দেখুৱাই কিন্তু মোৰ কোনো ইমান ডাঙৰ ৰূপ নাই। মই হৈছো তৰা। যেনেকৈ আত্মা তৰা সদৃশ। আত্মা বহুত ডাঙৰ নহয়। আঁকুটিৰ মাজত আচৰিত তৰা জিলিকে। আত্মা বহুত সৰু। লাইটৰ সাক্ষাৎকাৰ সাধাৰণতে বগা হয়। এতিয়া কিমান কৌটি আত্মা আছে, সত্যযুগত ইমান শৰীৰধাৰী আত্মা নাথাকে। যদি সত্যযুগত ইমান থাকে তেতিয়া এতিয়ালৈকে এক লাখ কৌটি হৈ গ'লহেঁতেন। ইমানতো নহয়।

তোমালোক সন্তানসকলে জানা যে এয়া কোনো সাধু-সন্ন্যাসী নহয়, এয়া পিতাই বুজাই আছে। এই পিতাৰ কোনো পিতা নাই। ব্ৰহ্মা, বিষ্ণু, শংকৰৰো পিতা আছে। কৃষ্ণৰো পিতা আছিল। বেহদৰ পিতাই কয় – মোৰ কোনো পিতা নাই। কোনো শিক্ষক নাই। সত্যযুগতো ল'ৰা-ছোৱালীসকলে ৰাজবিদ্যা পঢ়িবলৈ স্কুললৈ যাব। শিক্ষক থাকিব। মোৰ কোনো শিক্ষক নাই। মই তোমালোকক ৰাজযোগৰ শিক্ষা দিওঁ। মই কোনো ৰজা-মহাৰজা নহওঁ। তোমালোক সন্তানসকল হ'বা। পূজ্য শ্ৰী লক্ষ্মী, শ্ৰী নাৰায়ণ আছিল। সত্যযুগত ৰাজ্য কৰিছিল। এই নিৰাকাৰ পিতা এই শৰীৰত বিৰাজমান হৈ আত্মাসকলক পঢ়ায়। আমি আত্মাসকলে পঢ়ো। তেওঁ হৈছে জ্ঞানৰ সাগৰ, শান্তিৰ সাগৰ। পিতাই কয় – মই তোমালোকক নিজৰ সম্পত্তি দিওঁ, ২১ জন্মৰ বাবে। সত্যযুগত তোমালোক সুখ-শান্তিত আছিল। ৰাৱণ ভূত তাত নাথাকে। সেয়া হৈছেই সম্পূৰ্ণ নিৰ্বিকাৰী দুনিয়া। এতিয়া হৈছে সম্পূৰ্ণ বিকাৰী দুনিয়া। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলে জানা যে আমি বাবাৰ ওচৰত ভাগ্য গঢ়িবলৈ আহিছো। স্কুলত ভাগ্য গঢ়া হয়। পঢ়ি পাছ কৰিলে, শিক্ষক হ'ব। ইয়াত তোমালোকে ২১ জন্মৰ কাৰণে ভাগ্য গঢ়ি তোলা। তেওঁলোকে ভাগ্য গঢ়ে এক জন্মৰ বাবে। স্কুলত পঢ়ি শৰীৰ নিৰ্বাহৰ বাবে উপাৰ্জন কৰিব, নিজৰ আৰু আনৰ শৰীৰ নিৰ্বাহ হ'ব। গতিকে সেই স্কুলবিলাকত এক জন্মৰ বাবে ভাগ্য গঢ়া হয়, জন্ম-জন্মান্তৰৰ বাবে বেৰিষ্টাৰ, ইঞ্জিনিয়াৰ নহয়। পিছৰ জন্মত পুনৰ পঢ়িব লাগিব। সেয়া হৈছে শৰীৰ নিৰ্বাহ অৰ্থে এক জন্মৰ কাৰণে পেছা। পিতাইতো কয় মই তোমালোকক ২১ জন্মৰ কাৰণে সুখ-শান্তিৰ উত্তৰাধিকাৰ দিওঁ। এয়া বেহদৰ পিতাই কৈছে, তেওঁৰ কোনো পিতা নাই। তোমালোক সন্তানসকলে কোৱা – বাবা, আমি আপোনাৰ। বাবায়ো কয় – হয় সন্তানসকল, তোমালোক কল্পৰ আগতে মোৰ আছিল। এতিয়া পুণৰ মোৰ হৈছা। এয়া হৈছে ঈশ্বৰ পিতাৰ প্ৰতি সন্তানসকলৰ স্নেহ। আত্মা-পৰমাত্মা বিচ্ছিন্ন হৈ থাকে বহুকাল... ৫ হাজাৰ বছৰ আগতেও তোমালোক সন্তানসকলক ফুলৰ দৰে বনাই স্বাস্থ্য আৰু সম্পত্তি দিছিলো কিয়নো জ্ঞান হৈছে উপাৰ্জনৰ উৎস। পঢ়াৰ দ্বাৰাই ভাগ্য গঢ়ে। সেয়া হৈছে হৃদৰ, এয়া হৈছে বেহদৰ ভাগ্য। এয়া হৈছে স্কুল, সৎসঙ্গ নহয়। সৎসঙ্গলৈ যায়, কোনোৱে ৰামায়ণ, গ্ৰন্থ আদি শুনায়ে। বাবাতো হৈছে জ্ঞানৰ সাগৰ। বাবাই কোনো শাস্ত্ৰ আদি নপঢ়ে। তেওঁ কয় – মইতো সকলো জানো। এয়া কেৱল তোমালোকৰ বুদ্ধিতহে আছে যে তেওঁ বহুত মৰমৰ পিতা, যাক সকলোৱে স্মৰণ কৰে যে এই পতিত দুনিয়ালৈ আহা, আহি আমাক অপাৰ সুখ দিয়া। তুমিয়ে মাতা-পিতা, আমি তোমাৰ সন্তান... এতিয়া সন্মুখলৈ আহি সন্তান হৈছা। পিতা হৈছে বিচিত্ৰ। তেওঁৰ কোনো চিত্ৰ (শৰীৰ) নাই। কিন্তু চিত্ৰৰ আধাৰ নহ'লে শিক্ষা কেনেকৈ দিব! সেই কাৰণে কয় – মই এই শৰীৰৰ আধাৰ লৈ, এওঁৰ দ্বাৰা তোমালোকক পঢ়াওঁ। তোমালোকে জানা যে আমাক কোনো মনুষ্য গুৰু, শিক্ষকে নপঢ়ায়। লিখা আছে ভগৱানুবাচ। তেওঁ হৈছে নিৰাকাৰ, ব্ৰহ্মা দেৱতায়ে নমঃ, বিষ্ণু দেৱতায়ে নমঃ বুলি কোৱা হয়। ব্ৰহ্মাক ভগৱান বুলি নকয় কিয়নো তেওঁ হৈছে সূক্ষ্মবতনবাসী। দেৱতাসকল হৈছে ৰচনা,

তেওঁলোকৰ পৰা কোনো সম্পত্তি পোৱা নাযায়, তেনেহ'লে মানুহে, মানুহক সম্পত্তি কেনেকৈ দিব পাৰে! এই কথাবোৰ কোনেও বুজিব নোৱাৰে। এয়া হৈছে ঈশ্বৰ পিতাৰ কলেজ। ভগৱানে পঢ়ায়। সন্তানসকল, মই তোমালোকক মনুষ্যৰ পৰা দেৱতা বনাওঁ। এনেকৈ আৰু কোনেও ক'ব নোৱাৰে। সন্ন্যাসী আদিয়েতো স্বৰ্গৰ মালিক হ'ব নোৱাৰে। তেওঁলোকৰ হৈছেই নিৰ্বৃত্তি মাৰ্গ। সত্যযুগত প্ৰবৃত্তি মাৰ্গত পৱিত্ৰ দেৱী-দেৱতা আছিল। এতিয়া মই পুনৰ আহিছো পতিতৰ পৰা পাৱন বনাবলৈ। যিমানৈ স্মৰণ কৰিবা সিমানৈ বিকৰ্ম বিনাশ হ'ব। আত্মাই পতিত হয়। যেনেকৈ সোণত খাদ পৰিলে অলংকাৰো তেনেকুৱাই হৈ যায়। আত্মাতো খাদ পৰিলে লৌহ যুগীয় হৈ যায়। এতিয়া সকলোৱে তমোপ্ৰধান, পিছত তোমালোক আত্মাসকল সুন্দৰ হ'বা তেতিয়া শৰীৰো সুন্দৰ পাবা। সত্যযুগত তোমালোক বগা অৰ্থাৎ সুন্দৰ আছিল। পুণৰ ৮৪ জন্ম লৈ লৈ শ্যাম অৰ্থাৎ ক'লা হৈ গৈছে। সেইবাবে কৃষ্ণক শ্যাম-সুন্দৰ বুলি কোৱা হয়। এজনৰেতো কথা নহয়। গোটেই ৰাজধানী সুন্দৰ আছিল। এতিয়া ক'লা হৈ গৈছে। আত্মা আৰু শৰীৰ দুয়োটা ৰোগী হৈ গৈছে। তোমালোকে জানা যে আমিye পূজ্য দেৱী-দেৱতা আছিলো। মায়াই পূজ্যৰ পৰা পূজাৰী বনালে। দেৱী-দেৱতা ধৰ্মাৱলম্বীসকল ধৰ্ম ভ্ৰষ্ট, কৰ্ম ভ্ৰষ্ট হৈ গৈছে। দেৱতাসকলৰ সন্মুখত গৈ কয় – আমি নীচ পাপী, আমাৰ কোনো গুণ নাই, আমি কঙাল দুখী। ভাৰতত দেৱী-দেৱতাৰ ৰাজ্য আছিল। ভাৰতৰ শিৱত মুকুট আছিল। এতিয়াতো প্ৰজাৰ প্ৰজাৰ ওপৰত ৰাজ্য। পিতাক নাজানে। তোমালোকে এয়াতো জানিছা যে এই পুৰণি দুনিয়াৰ বিনাশ হ'ব। গায়নো আছে – বিনাশৰ সময়ত বিপৰীত বুদ্ধি... কাৰ? যাদব আৰু কৌৰৱৰ, যিসকলে পিতাকে নাজানে।

ভগৱানে কৈছে – তোমালোকৰ যি ভাগ্য ডুবি আছিল, এতিয়া জাগি উঠিছে। এয়া ভাগ্য জগোৱাৰ পঢ়া। স্বৰ্গৰ মালিক স্বৰ্গ স্থাপন কৰাজনেহে বনাব। স্বৰ্গৰ স্থাপনা কৰাজন হৈছে স্বৰ্গীয় ঈশ্বৰ পিতা। নৰকবাসী মায়াই বনায়। তোমালোকে গোৱাও যে দুখত সকলোৱে স্মৰণ কৰে, সুখত কোনেও নকৰে। ভক্তি আৰম্ভ হয় দ্বাপৰৰ পৰা। ভক্তিৰ ফল দিবলৈ ভগৱান আহিবলগীয়া হয়। এতিয়া ভগৱান ভাৰততে আহিছে য'ত তোমালোকে ঘৰতে বহি আছা। ভাৰত তেওঁৰ ঘৰ নহয়নে। শিৱৰাত্ৰিও ইয়াতে পালন কৰা হয়, মন্দিৰো ইয়াত বনোৱা হৈছে। শিৱবাবাই তোমালোক সন্তানসকলক বহি জ্ঞান দিয়ে, যাক জ্ঞান অমৃত অথবা সোমৰস বুলিও কয়। স্বৰ্ণ যুগীয় বনোৱাৰ বাবে জ্ঞান দিয়ে। সেয়ে নাম সোমনাথ হ'ল। এতিয়াতো ভাৰত কিমান কঙাল। এই সময়ত তোমালোকে তিনি খোজ মাটিও নোপোৱা। ক'ত বহি পঢ়া? এয়াতো হৈছে আটাইতকৈ ডাঙৰ হাম্পাতাল তথা কলেজ। তোমালোক হৈছা শিশু। তোমালোকে কোৱা – বাবা মই আপোনাৰ ১২ মহীয়া সন্তান। আত্মাই এই শৰীৰৰ দ্বাৰা কয় – বাবা মই ৬ মহীয়া সন্তান। তেনেহ'লে শিশু নহ'লা জানো। কয় – মই আপোনাৰ হ'লো। অচ্ছা, ভালদৰে পঢ়া তেতিয়া লগত লৈ যাম। সন্ন্যাসীয়ে ব্ৰহ্ম বা তত্বক স্মৰণ কৰে। পিতাক এৰি, থকা ঠাইক স্মৰণ কৰে। ভাবে যে ব্ৰহ্মই ভগৱান কিন্তু সেয়া তেওঁলোকৰ মিছা ভ্ৰম। ব্ৰহ্ম তত্ব য'ত আমি অশৰীৰী আত্মাসকল নিবাস কৰো, তাক ভগৱান বুলি কেনেকৈ ক'ব পাৰি! পুনৰ কয় – আমি ব্ৰহ্মত লীন হৈ যাম। আত্মাতো অবিনাশী হয়। আত্মাই পাৰ্ট বজাই থাকিবই লাগিব। পিতাই বহি ভালদৰে বুজায়। এই দাদায়ে (ব্ৰহ্মা) শাস্ত্ৰ আদি পঢ়িছিল কিন্তু মোক নাজানিছিল। এতিয়া মই এওঁকো শুনাওঁ, এওঁৰ আত্মাই শুনি আছে। মই এওঁৰ কাষত আহি বহো। তোমালোকক পঢ়াওঁ। এৱোঁ শুনে, এওঁৰ মুখেৰে পঢ়াওঁ। তোমালোকক দেহী (আত্মা) অভিমানী বনাওঁ। দুনিয়াৰ কোনেও দেহী অভিমানী নহয়। তোমালোক সন্তানসকলে বেহদৰ পিতাৰ পৰা বেহদৰ সুখৰ সম্পত্তি লৈ আছা ৫ হাজাৰ বছৰ আগৰ নিচিনাকৈ। সন্ন্যাসী আদিৰ নিজৰ শাস্ত্ৰই মনলৈ আহিব। ইয়াত কোনো শাস্ত্ৰৰ কথা নাই। পিতাৰ স্মৃতিলৈ কি আহিব? তেওঁ হৈছে মালিক। তোমালোকে বেহদৰ পিতাক স্মৰণ কৰা। প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মাৰ তোমালোক ব্ৰহ্মাকুমাৰ কুমাৰী হোৱা। ব্ৰহ্মাৰ দ্বাৰা দাদাৰ পৰা সম্পত্তি লোৱা। পিতা হৈছে সাকাৰ। ককাদেউতা হৈছে নিৰাকাৰ। শিৱবাবাৰ আত্মা এওঁৰ (ব্ৰহ্মা) মাজত আছে। দুয়ো নিৰাকাৰ। এয়া সাকাৰ পিতা, পিতাও আছে মাতাও আছে, এওঁৰ দ্বাৰা তোমালোকক তুলি লয়। অচ্ছা!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা পিতা আৰু বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মাৰ পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-*

- (1) পঢ়াৰ ওপৰত পুৰা ধ্যান দি 21 জন্মৰ কাৰণে নিজৰ ভাগ্য গঢ়িব লাগে। এজন পিতাৰ মতত চলি নিজৰ জীৱন সফল কৰিব লাগে।
- (2) আত্মা অভিমানী হ'ব লাগে। স্মৰণৰ যাত্ৰাৰ দ্বাৰা আত্মাক সম্পূৰ্ণ পৱিত্ৰ বনাব লাগে।

***বৰদান:-** জ্বালা ৰূপৰ স্মৃতিৰ দ্বাৰা নিজকে পৰিৱৰ্তন কৰি ব্ৰাহ্মণৰ পৰা ফৰিস্তা, ফৰিস্তাৰ পৰা দেৱতা হোৱা।

যেনেকৈ কোনো বস্তু অগ্নিত দি দিলে তাৰ নাম, ৰূপ, গুণ সকলো সলনি হৈ যায়। তেনেকৈ যেতিয়া পিতাৰ স্মৃতিৰ লগনৰ অগ্নিত পৰা যায় তেতিয়া পৰিৱৰ্তন হৈ যায়। মনুষ্যৰ পৰা ব্ৰাহ্মণ, পুনৰ ব্ৰাহ্মণৰ পৰা ফৰিস্তা, ফৰিস্তাৰ পৰা দেৱতা হৈ যায়। যেনেকৈ কেঁচা মাটিক সাঁচত ৰাখি জুইত দি দিলে ইটা হৈ যায়, এনেকৈ এয়াও পৰিৱৰ্তন হৈ যায়, সেইবাবে স্মৰণক জ্বালা ৰূপ কোৱা হয়।

***শ্লোগান:-** শক্তিশালী আত্মা সেইজন যিয়ে যেতিয়াই বিচাৰে তেতিয়াই শীতল স্বৰূপ আৰু যেতিয়াই বিচাৰে তেতিয়াই জ্বালা ৰূপ ধাৰণ কৰি ল'ব পাৰে।

!!ওম শান্তি!!
